

забезпечення, недостатній фаховий рівень; криза шкільного будівництва тощо.

Спостерігаючи за сучасними політичними, соціально-економічними, духовними процесами в Україні, можна без перебільшення стверджувати, що національне відродження може бути повним і функціонально ефективним, якщо воно ґрунтується на культурологічному підході, на духовній, історико-педагогічній та господарській культурі, національній думці, що є не просто компонентами цілісності культури, а виражає найсуттєвіші її складники, безпосередньо пов'язане з історичною національною пам'яттю, господарською практикою, корінними інтересами людей.

Література

1. Радул О.С. Історія педагогіки України: [навчальний посібник] / О.С. Радул. – Кіровоград, Поліграфічно-видавничий центр ТОВ «Імекс ЛТД», 2008. – 202 с.
2. Сірополко С. Історія освіти в Україні / С. Сірополко – К.: Наукова думка, 2001. – 912 с.
3. Філоненко О. Розвиток освіти в Україні у 20-х роках ХХ ст. / О. Філоненко // Наукові записки. Серія Педагогічні науки. – Випуск 83. – С.213-216. [Електронний ресурс] – Режим доступу до ст. http://www.nbuv.gov.ua/Portal/soc_gum/Nz/Ped/2009_83/statti/50.pdf

АКТУАЛЬНІ ЗАСАДИ ЗМІСТУ ВИХОВНОЇ РОБОТИ В СУЧАСНОМУ ЗАГАЛЬНООСВІТНЬОМУ НАВЧАЛЬНОМУ ЗАКЛАДІ

Грицай Т.А. (Полтава)

Формування виховної системи загальноосвітнього закладу передбачає, насамперед, урахування тих соціальних змін, які мають безпосередній вплив на свідомість молодих людей, визначають їхні життєві ідеали та цінності.

Аналізуючи проблеми сучасної молодого людини – українського школяра останніх десятиліть – дослідники відзначають, що однією з найсуттєвіших негативних змін у формуванні їхнього світобачення є порушення орієнтирів життєтворчості [1, с. 88]. Дуже часто молода людина, закінчивши школу, не бачить раціональних шляхів проектування і реалізації свого майбутнього, оскільки практика повсякденності не підтверджує тих настанов, що їх учораšní школярі отримували від батьків і педагогів. Успішне навчання втратило безпосередній зв'язок із позитивною життєвою перспективою, оскільки сама сутність соціального позитиву сприймається сьогодні вже не так, як 25-30 років тому, коли формувалися особистісні орієнтири батьків та більшості досвідчених педагогів. Тому інноваційні зміни в системі шкільного виховання є сьогодні не суб'єктивним рішенням окремих керівників, а нагальною потребою, що визначає роль школи в подальшому житті випускників.

Розбіжність між уявленнями, що їх культивує школа, і повсякденною практикою спілкування з ровесниками, ідеалами, які широко проповідують ЗМІ, транслюючи низькопробні молодіжні серіали та шоу, пропагандуючи «зіркове» життя, породжує соціальну апатію, провокує так званий «синдром невдахи», що сам по собі є чинником інертності, небажання щось змінити на краще у самому собі.

Прагнення до розрекламованого «красивого життя» спонукає деяку частину школярів до створення власного, штучного світу, сповненого такими ж штучними інтересами і цінностями. Це більш активні діти і підлітки, що здатні лідувати в колективі, прилучати до своїх компаній більш слабких, впроваджувати у взаємодії з ними обивательські стереотипи, формувати стандарти взаємин, непридатні чи шкідливі для умов реального життя. І та, й інша частина молодих людей ризикує прийти до деструктивного психоемоційного стану, до сприйняття свого життя як до нудного, даремного, безперспективного.

Будучи вихованцями авторитарної системи, педагоги часто не усвідомлюють найістотнішої процесуально-цільової зміни у формуванні особистості сучасної молоді людини, хоча здавна передові вітчизняні та зарубіжні педагоги, що стояли на гуманістичних позиціях, сформулювали тезу: слухняна дитина і хороша дитина – це не одне й те ж.

Не секрет, що сучасні діти є досить складними у виховному плані. Деяка частина батьків, втративши віру у сина чи доньку, що надто вже відрізняються від бажаного ідеалу дитини, починають ставитися до них надміру поблажливо, надаючи змогу їм самим турбуватися про себе – своє щоденне життя, вільне спілкування, поведінку [2, с. 79]. Інші, навпаки, сварять дітей, ідуть шляхом надмірної суворості, ще більше віддаляючи від себе дитину. Педагогічна криза сучасної сім'ї викликає тривогу дослідників і підтверджує думку, що виховний вплив школи, заснований на досягненнях сучасної теорії і практики педагогічної науки, зумовлює особливу відповідальність школи за конструктивне виховання молодого покоління.

Література

1. Ганнусенко Н.І. Позашкільна освіта: трансформація функцій// Педагогіка і психологія. – 2003. – №3-4. – С.87-95.
2. Листопадова Л. Педагогіка життєтворчості як шлях до вирішення проблем соціальної адаптації й розвитку дітей, підлітків і молоді в сучасних умовах// Директор школи, ліцею, гімназії. – 2007. – №5. – С.78-84.

ТЕОРЕТИЧНИЙ АНАЛІЗ ПІДХОДІВ ДО КРЕАТИВНОСТІ ЯК ПСИХОЛОГІЧНОЇ ВЛАСТИВОСТІ

Гришко В.В. (Полтава)

Проблема креативності тривалий час стоїть в центрі уваги зарубіжних і вітчизняних психологів. В зарубіжній літературі, як правило, терміном «creativity» позначають все те, що має безпосередню причетність до створення чогось нового; власне процес такого створення; продукт цього процесу; його суб'єкт; обставини, в яких творчий процес відбувається; чинники, які його обумовлюють тощо, тобто «креативність» трактується як поняття синонімічне «творчості» (). У Психологічному словнику «креативність» визначають з точки зору творчої продуктивності, як «...здатність породжувати незвичайні ідеї, відхилятися від традиційних схем мислення, швидко вирішувати проблемні ситуації».

Креативність – (лат. creatio – створення) – новітній термін, яким окреслюються «творчі здібності індивіда, що характеризуються здатністю до продукування принципово нових ідей і що входять у структуру обдарованості